

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**XIVe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 223.353 van 2 mei 2013  
in de zaak A. 204.521/XIV-34.161**

In zake :           XXX  
                      bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                      advocaat Sylvie Sarolea  
                      kantoor houdend te 1400 Nijvel  
                      rue des Brasseurs 30  
                      bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door  
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans  
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en  
Armoedebestrijding  
kantoor houdend te 1000 Brussel  
Antwerpsesteenweg 59 B  
alwaar woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1.                   Het cassatieberoep, ingesteld op 18 april 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 77.193 van 14 maart 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2.                   Bij beschikking nr. 8534 van 23 mei 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 februari 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anne Duchez, die loco advocaat Sylvie Sarolea verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3. De verzoeker dient op 29 oktober 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 21 november 2011 ongegrond. Hij neemt tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 januari 2012 stelt de verzoeker tegen de voornoemde beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 14 maart 2012. Dit is het bestreden arrest.

#### *IV. Onderzoek van de middelen*

##### *Enig middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

4. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending van artikel 149 van de Grondwet en van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet op. Hij licht dit in de memorie van wederantwoord als volgt toe:

“Het artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 stelt:

"De uitspraken van de Raad zijn met redenen omkleed. Ze worden ondertekend door de voorzitter en een lid van de griffie.";

Het artikel 149 van de Grondwet bepaalt: :

"Het vonnis is met redenen omkleed. Het wordt in openbare terechtzitting uitgesproken."

De Raad van State heeft al geoordeeld dat de verplichting tot motivering opgelegd door het artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 impliceert dat de administratieve rechtsinstantie de middelen en argumenten, aangehaald door de verzoeker, moet onderzoeken, in ieder geval wanneer deze worden verworpen.

De motivering van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet in ieder geval toelaten aan de rechtsonderhorigen en aan de Raad van State, wanneer deze wordt gevat door een verzoekschrift in cassatie, om zich te verzekeren van of te controleren of de rechter op volledige wijze de elementen van de dossiers heeft onderzocht en effectief heeft geantwoord op de argumenten die werden naar voor gebracht (C.E., n° 178. 831 van 23 januari 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is verplicht om op alle argumenten te antwoorden die worden aangebracht door de verzoekers, m.a.w. te laten blijken in de motivering van het arrest dat het geheel van dienstige elementen aangebracht door de eisers, neergelegde documenten en hun verklaringen, zijn beoordeeld en in aanmerking genomen, dit conform de rechtspraak van de Raad van State (zie C.E., n° 178. 831 van 23 januari 2008).

In casu, werd er aan de Dienst Vreemdelingenzaken verweten geen rekening te hebben gehouden met feit dat de oorsprong van de pathologie van verzoeker zich in zijn land van oorsprong vond, Algerije.

Dr Vandendooren, die door de Dienst Vreemdelingenzaken aangesteld werd, spreekt over "een uitgesproken aanpassingsproblematiek met emotionele en gedragssymptomen, die van chronische aard blijken te zijn" en adviseert de huidige medicatie verder te zetten. Volgens Dr Derkinderen heeft de eiser met termijn zeker een langdurige klinische psychiatrische behandeling nodig en kan absoluut niet naar zijn land van herkomst reizen gezien zijn psychiatrische symptomatologie en de oorsprong ervan zich in Algerije bevinden.

Sinds 2008, werden er talrijke medische attesten ter staving van de aanvraag van de eiser neergelegd.

Alle geneeskundigen zijn van mening dat een terugkeer van de eiser naar Algerije uitgesloten is daar zijn stoornissen in Algerije veroorzaakt werden:

- Dr von Niederhäusern in zijn getuigschrift van 24 augustus 2004 schrijft dat "le renvoi du patient dans son pays risque de perturber l'état du patient et d'aggraver la symptomatologie décrite"

- Dr Willems in zijn getuigschrift van 9 juli 2007 schrijft dat: « le renvoi risque de perturber l'état psychiatrique du patient"

- Dr Derkinderen in zijn getuigschrift van 16 juni 2008 antwoord op de vraag: "kan de patiënt reizen naar het land van herkomst?": "Absoluut niet gezien zijn psychiatrische symptomatologie en de oorsprong ervan in Algerije. Een terugkeer naar zijn land kan enkel zijn psychiatrische problematiek doen toenemen"

Voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd er aan de Dienst Vreemdelingenzaken verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Er werd naar een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwezen waarbij de nietigverklaring van een beslissing bevolen werd daar de Dienst Vreemdelingenzaken niet geantwoord had op de vraag van de gevolgen van een terugkeer naar het land van herkomst terwijl de oorzaak van de pathologie zich in dit land bevond: "Le Conseil estime qu'il incombait, au contraire, à la partie défenderesse, de se prononcer sur les conséquences d'un retour dans le pays d'origine étant donnée que sa pathologie résulterait de son vécu en Algérie, il en est d'autant plus ainsi qu'il a déposé deux attestations médicales confirmant ses déclarations" (CCE, Franstalige kamer, zaak n° 71.779 van 13 december 2011) (...).

De Dienst Vreemdelingenzaken moet inderdaad niet enkel de ernst van de ziekte nakijken en de beschikbaarheid van gezondheidszorgen in het land van herkomst maar moet ook de gevolgen van een terugkeer inzien indien de oorzaak van de pathologie zich in dit land bevond. Indien dit niet gebeurt, dan moet de beslissing vernietigd worden.

Het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd ingediend omwille van het feit dat er met dit aspect door de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening gehouden werd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde enkel dat "de bestreden beslissing heeft, in tegenstelling tot wat verzoeker stelt, wel degelijk rekening gehouden met het advies van de ambtenaar-geneesheer en meer bepaald met de vaststelling vanwege de medische aandoeningen er rekening gehouden dient te worden met een begeleide terugkeer. De beslissing stelt hieromtrent het volgende: "(...) Verder kan betrokkene ook op IOM beroep doen voor de REAB-procedure (Procedure voor de Terugkeer en Emigratie van Asielzoekers uit België). Indien betrokkene specifieke bijstand (bvb medische bijstand) nodig heeft kan hij vergezeld worden door een (medische begeleider tot aan de eindbestemming)(...)".

Het feit dat er een begeleide terugkeer kan georganiseerd worden is geen antwoord op wat er zal gebeuren nadat de eiser in Algerije is aangekomen (de begeleiding stopt zichtbaar aan de grens) en hoe het in de praktijk zal gebeuren, terwijl de artsen van mening zijn dat een confrontatie met de oorzaak van zijn pathologie (nl zijn land van herkomst) ernstige gevolgen kan hebben voor de eiser.

De redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende een begeleide terugkeer naar Algerije is niet pertinent en antwoord niet op vraag van de gevolgen van een confrontatie van de eiser met de oorzaak van zijn pathologie.

De begeleide terugkeer betreft enkel een materiële begeleiding en niet een medische begeleiding terwijl dit van groot belang is om een veilige terugkeer

van de eiser te kunnen verzekeren — wat volgens de talrijke medische attesten echter niet mogelijk is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen legt niet uit waarom haar eigen rechtspraak niet aan de zaak van de eiser kan worden toegepast terwijl het een gelijkaardige zaak betreft.

Dit houdt een kennelijk gebrek aan motivering waaruit blijkt dat de Raad niet op volledige wijze de elementen van de dossiers heeft onderzocht.

In haar memorie van antwoord verwijst tegenpartij naar de rechtspraak van de Raad van State van 16 december 2009 om te herinneren dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op alle gedetailleerde argumenten van de vreemdeling dient in te gaan voor zover het arrest wel de pertinente motieven bevat waaraan de uitspraak is opgehangen.

De eisende partij verwijt precies aan het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de pertinente motieven te bevatten en zich niet te hebben uitgedrukt over een essentieel element van zijn pathologie: de oorzaak van zijn ziekte.

De gevolgen van een terugkeer naar Algerije van de eisende partij zijn een belangrijk (zelfs het belangrijkste) element van zijn ziekte en van de redenen waarom hij een aanvraag tot machtiging tot verblijf in België heeft ingediend. Er dient met dit aspect van zijn pathologie rekening te worden gehouden wanneer er beoordeeld wordt of hij in België mag verblijven of niet.

Over dit element is er in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen pertinent motief te vinden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet zomaar oordelen dat "verzoeker toont niet aan dat, zelfs met een behandeling, de gevolgen van zijn aandoening een terugkeer verhinderen" terwijl de talrijke specialisten en dokters die de eiser behandeld hebben tot de conclusie komen dat een terugkeer onmogelijk is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen laat deze medische adviezen gewoon links liggen zonder een uitleg te geven over waarom er meer aandacht worden besteden aan het advies van de ambtenaar-geneesheer dan aan dat van de andere specialisten.

Dit houdt een kennelijk gebrek aan motivering waaruit blijkt dat de Raad niet op volledige wijze de elementen van de dossiers heeft onderzocht.”.

### *Beoordeling*

5.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op “administratieve beslissingen” en derhalve niet op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

5.2. De verzoeker houdt in essentie voor dat in het bestreden arrest niet is geantwoord op zijn kritiek dat in de aanvankelijk bestreden beslissing geen rekening is gehouden met het feit dat de oorsprong van de pathologie van de verzoeker zich in zijn land van herkomst, Algerije, bevond.

In het bestreden arrest wordt echter, naast het thans door de verzoeker in zijn middel geciteerde motief, overwogen dat “(u)it het advies van de ambtenaar-geneesheer (...) duidelijk (blijkt) dat er met alle medische getuigschriften die door verzoeker werden bijgevoegd rekening werd gehouden”, dat “(d)e ambtenaar-geneesheer, uit het dossier van verzoeker (heeft) kunnen afleiden dat hij lijdt aan een chronische posttraumatische stressstoornis, dysthyme stoornis, periodieke explosieve stoornis en een persoonlijkheidsproblematiek, waarvoor hij medicamenteus behandeld wordt” en dat “hij vervolgde dat langdurige behandeling noodzakelijk is”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt dat “(d)e ambtenaar-geneesheer stelt dat er geen specifieke redenen voorhanden zijn dat verzoeker niet zou kunnen reizen, doch stelde dat er rekening gehouden moet worden met een begeleide terugkeer” en dat “(d)e ambtenaar-geneesheer stelde dat de medicamenteuze behandeling en gespecialiseerde opvolging van de in de medische attesten beschreven aandoeningen beschikbaar zijn in Algerije en dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat “(u)it de beslissing (...) afdoende (blijkt) dat de nodige behandeling zowel beschikbaar als toegankelijk is, waardoor het feit dat verzoekers aandoening ontstaan is in zijn land van herkomst hem geenszins belet ernaar terug te keren, zoals vastgesteld door de ambtenaar-geneesheer” en dat “(v)erzoeker (...) niet aan(toont) dat, zelfs met een behandeling, de gevolgen van zijn aandoening een terugkeer verhinderen”.

Uit deze motivering, in het bijzonder uit het laatste deel ervan, blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest uitdrukkelijk heeft geantwoord op de kritiek van de verzoeker betreffende het feit dat geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat de oorsprong van zijn pathologie in het land van herkomst ligt. De verzoeker toont wat dat betreft geen schending van de in artikel 149 van de Grondwet en in artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet vastgelegde motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aan. Het enige middel is in die mate ongegrond.

5.3. De arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben geen precedentswaarde. Het feit dat in gelijkaardige zaken eventueel een andere uitspraak zou zijn gedaan, vormt op zichzelf geen onwettigheid van het bestreden arrest of van de motivering ervan. In het bestreden arrest hoefde dan ook niet te worden gemotiveerd waarom de andere rechtspraak niet op de huidige zaak werd toegepast, de motivering waarom tot de huidige oplossing wordt gekomen volstaat. Het enige middel is ook in die mate ongegrond.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwierpt het beroep.**

**2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twee mei tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

|                  |                  |
|------------------|------------------|
| André Beirlaen,  | kamervoorzitter, |
| Carlo Adams,     | staatsraad,      |
| Bert Thys,       | staatsraad,      |
| met bijstand van |                  |
| Joris Casneuf,   | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Joris Casneuf**

**André Beirlaen**